

Sygn. akt I Ca 94/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Nowaczyński (spr.)

Sędziowie: SO Arkadiusz Kuta

SR del. do SO Jacek Bryl

Protokolant: st. sekr. sąd. Danuta Gołębiewska

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2015 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. T.

przeciwko A. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 3 września 2014 r. sygn. akt IX C 355/13

1. zmienia zaskarżony wyrok i :

a/ zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powódki J. T. kwotę 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 24 listopada 2011r. i oddala powództwo w pozostałej części;

b/ zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.476 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

c/ zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Elblągu na rzecz radcy prawnego W. O. kwotę 1.476 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu;

d/ nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Elblągu z zasądzonych na rzecz powódki roszczenia kwotę 500 zł (pięćset złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

e/ nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Elblągu kwotę 500 zł (pięćset złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 838 zł (osiemset trzydzieści osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję;
4. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Elblągu na rzecz radcy prawnego W. O. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym;
5. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Elblągu z zasądzonych na rzecz powódki roszczenia kwotę 400 zł (czteryście złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych za drugą instancję;
6. nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Elblągu kwotę 400 zł (czteryście złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych za drugą instancję.

Sygn. akt I Ca 94/15

UZASADNIENIE

Powódka J. T. wniosła o zasądzenie od pozwanej A. K. kwoty 20.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 września 2011r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę jakiej doznała w związku z zakażeniem jej gronkowcem złocistym podczas wykonywania zabiegu pearcingu pępka w salonie prowadzonym przez pozwaną.

Pozwana A. K. wniosła o oddalenie powództwa, zarzucając że z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej jest objęta ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej, a więc odpowiedzialność cywilną od wykonywanych usług przejmuje firma ubezpieczeniowa (...). Ponadto zaprzeczała twierdzeniom powódki, iż do zakażenia doszło w jej zakładzie.

Wyrokiem z dnia 3 września 2014r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo i przyznał radcy prawnemu W. O. tytułem wynagrodzenia ze Skarbu Państwa kwotę 2.952 zł. Orzeczenie to było wynikiem następujących ustaleń i wniosków:

W dniu 2 września 2011r. J. T. wraz z P. T. i kolegą udała się do Studia (...) w E., którego właścicielką jest A. K.. Chciała dokonać zabiegu przekłucia pępka i założenia kolczyka. Kolczyk został przyniesiony przez powódkę i zabieg wykonywała pozwana, która nie użyła jednorazowych rękawic ochronnych. Przed wykonaniem zabiegu A. K. zdezynfekowała miejsce, w którym miało nastąpić przekłucie, zdezynfekowała przyniesiony kolczyk a ponadto wymyła oraz zdezynfekowała swoje ręce. Po zabiegu został założony gazik, który przyklejono plastrem i powódka została pouczona jak ma dbać o ranę. Zabieg miał miejsce w godzinach popołudniowych, J. T. przyszła na niego bezpośrednio ze szkoły w rzeczach, które nosiła od rana. Ustalił również Sąd, że przed zabiegiem powódka spędziła wakacje u siostry na Jamajce.

J. T. po pewnym okresie czasu od zabiegu zaczęła odczuwać ból i udała się do lekarza rodzinnego, który skierował ją do szpitala. W dniu 16 września 2011r. powódka została przyjęta do Szpitala Miejskiego im. (...) II na Oddział (...) Dziecięcej w E., gdzie usunięto jej kolczyk z pępka i wykonano posiewy z rany. Z posiewu z ropnia brzucha wyhodowano gronkowca złocistego i paciorkowca ropnego. W szpitalu przebywała do 21 września 2011r.

Dalej ustalił Sąd a quo, iż w (...) w E. została przeprowadzona kontrola przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego dla Miasta i Powiatu E., podczas której nie stwierdzono nieprawidłowości natury higieniczno – sanitarnej. (...) posiada opracowane i zaopiniowane przez (...) w E. procedury higieniczne i w obiekcie istnieją właściwe warunki do przeprowadzenia zabiegu pearcingu w sposób bezpieczny dla klienta, pod warunkiem wykonania ich zgodnie z posiadaną procedurą higieniczną tj. przekuwanie powinno być wykonane przy użyciu sterylnych narzędzi, powierzchnia ciała i robocza stanowiska powinna być dezynfekowana, zabieg powinny się odbyć przy użyciu jednorazowych rękawiczek, ręczników, pakietów opatrunkowych, wkładów do pistoletu, wenflonów, kolczyków jednorazowych oraz personel powinien umyć ręce przed i po zakończeniu pracy.

Wreszcie ustalono, że pozwana nie jest nosicielką gronkowca złocistego.

Sąd Rejonowy zważył, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Okoliczności faktyczne ustalono na podstawie faktów przyznanych przez pozwaną oraz dokumentów złożonych przez strony w toku niniejszego postępowania, zeznań świadków P. T. i I. T., zeznań pozwanej A. K. oraz opinii biegłego sądowego K. P.. Sąd dał wiarę danym wynikającym ze zgromadzonych w sprawie dokumentów, bowiem strony nie kwestionowały ich wiarygodności, ani prawdziwości ich treści. Zeznania stron i świadków były w zasadzie ze sobą zgodne, wzajemnie się uzupełniały i znajdowały potwierdzenie w dokumentach. Sąd orzekający podzielił również wnioski wynikające z opinii biegłego sądowego K. P., gdyż opinia biegłego została sporządzona rzetelnie, zgodnie z zasadami wiedzy oraz doświadczeniem zawodowym biegłego, a nadto zawierała należycie umotywowane wnioski.

Bezsporną w sprawie okolicznością był fakt, iż J. T., będąc osobą niepełnoletnią udała się wraz z dwójką znajomych do Studia (...) w E., którego właścicielką jest A. K. w celu dokonania przekłucia pępka i założenia kolczyka. Zabieg został wykonany przez właścicielkę studia, która nie użyła jednorazowych rękawic ochronnych. J. T. przyniosła kolczyk do wykonania usługi. Po zabiegu został założony J. T. gazik i została pouczona jak ma dbać o ranę. Bezspornym był również fakt, iż w okresie od 16 września 2011r. do 21 września 2011r. J. T. była hospitalizowana na Oddziale (...) Dziecięcej w E. Szpitala Miejskiego im. (...) II, gdzie usunięto jej kolczyk z pępka i wykonano posiewy z rany.

Sąd zważył, że zgodnie z art. 445 k.c. w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przedmiotowe zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień poszkodowanego. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego. Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a m.in. również wiek poszkodowanego i czas trwania jego cierpień. W świetle reguł obowiązujących w prawie cywilnym, zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., obowiązek udowodnienia faktów spoczywa na osobie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. Wobec tego na powódzie zawsze ciąży obowiązek wykazania faktów uzasadniających jego roszczenia, a na pozwanym obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających wniosek o oddalenie powództwa. Obowiązek udowodnienia faktu powstania szkody, jak i jej wysokości obciąża zawsze poszkodowanego. Skoro pozwana zakwestionowała swoją odpowiedzialność, to na powódce ciąży obowiązek udowodnienia odpowiedzialności pozwanej.

W ocenie Sądu I instancji strona powodowa wprowadziła wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych w celu ustalenie czy istnieje związek przyczynowy pomiędzy stanem zdrowia powódki a zabiegiem wykonanym przez pozwaną i czy było możliwe zarażenie się powódki gronkowcem złocistym podczas zabiegu i biegły to potwierdził, wskazał jednak, że do infekcji mogło dojść także później, na skutek niewłaściwej pielęgnacji miejsca przekłucia pępka, penetracji drobnoustroju z odzieży, dotykania palcami przekłutego miejsca. Stwierdzić należało zatem, iż w niniejszej sprawie biegły sądowy wyraził opinię, iż możliwym było zakażenie się powódki zarazkiem gronkowca złocistego zarówno podczas zabiegu dokonanego w salonie kosmetycznym pozwanej, jak i w środowisku poza salonem. Ponadto należało mieć na uwadze, iż pozwana poddawana jest badaniom lekarskim. Dołączyła do sprawy wynik badania, z którego wynika, iż nie jest nosicielem gronkowca złocistego. Dlatego też w ocenie Sądu powódka nie udowodniła, iż zarażenie nastąpiło właśnie podczas zabiegu w dniu 2 września 2011r. oraz związku przyczynowego pomiędzy zarażeniem a zachowaniem pozwanej w postaci niezałożenia jednorazowych rękawiczek.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwo. Ponadto na podstawie § 15 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu przyznał ze Skarbu Państwa - Sądowi Rejonowemu w Elblągu na rzecz radcy prawnego W. O. wynagrodzenie ustalone według wartości przedmiotu sporu tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

W apelacji od powyższego wyroku powódka J. T. domagała się jego zmiany i uwzględnienia żądania pozwu, ewentualnie wniosła o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Zarzuciła:

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. poprzez dowolne uznanie, iż brak jest związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem pozwanej a zarażeniem powódki gronkowcem złocistym i paciorkowcem ropnym;
- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolny dobór materiału dowodowego i pominięcie przy rozstrzygnięciu sprawy istotnych kwestii związanych z przeprowadzonym zabiegiem piercingu, tj. zastosowaniu niesterylnego pierścionka;
- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., art. 6 k.c. i art. 231 k.p.c. poprzez dowolne oparcie rozstrzygnięcia wyłącznie na okolicznościach korzystnych dla pozwanej, które nie zostały udowodnione i przyjęcie, że do zakażenia mogło dojść w innych okolicznościach niż w salonie pozwanej, czemu przeczy zebrany w sprawie materiał dowodowy.

W uzasadnieniu wskazywano, że w swoich rozważaniach Sąd I instancji w ogóle nie odniósł się do stanowiska przedstawionego przez powódkę w piśmie procesowym z dnia 16 grudnia 2013r., które było istotne wobec ustalenia, że do zabiegu użyto pierścionka przyniesionego przez powódkę zamiast pierścionka jednorazowego ze sterylnego pakietu. Dlatego wbrew twierdzeniom Sądu powódka wykazała wszelkie okoliczności przemawiające za istnieniem adekwatnego związku przyczynowego uzasadniającego odpowiedzialność pozwanej, wobec czego to na pozwanej spoczywał ciężar przedstawienia faktów uzasadniających oddalenie powództwa., a temu obowiązkowi nie podołała.

Pozwana A. K. domagała się oddalenia apelacji jako niezasadnej.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja powódki, co do zasady, zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd drugiej instancji popiera i przyjmuje za własne poczynione w sprawie przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, wskazuje jednak, że wyciągnięte na ich podstawie wnioski są nietrafne, co skutecznie zarzucono w apelacji. Odnosząc się wobec tego do pierwszego z postawionych zarzutów, tj. naruszenia prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c. należy wyjaśnić, że sędziowska zasada swobodnej oceny dowodów, statuowana powoływanym przepisem postępowania, winna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań pomiędzy podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w sprawie. Jak trafnie wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002r. (II CKN 817/00, system LEX nr 56906), tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Mianowicie, należy wyjaśnić, że istotne dla czynionych w sprawie rozważań były ustalenia, że podczas wykonywania przez pozwaną zabiegu przekłucia pępka u powódki doszło do naruszenia obowiązujących w salonie przepisów higienicznych. Na skutek skargi złożonej przez ojca powódki w salonie pozwanej kontrolę przeprowadził Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny dla Miasta i Powiatu E.. W protokole z tej kontroli znalazł się zapis „...w/g informacji udzielonej przez właścicielkę obiektu kolczyki przynoszone przez klientów do wykonania usługi piercingu nie są sterylne i przed zabiegiem są one dezynfekowane ...” (por. protokół – k. 53-54). Następnie na pytanie postawione przez Sąd powyższy organ udzielił informacji, że zakład pozwanej posiada opracowane i zaopiniowane przez (...) w E. procedury higieniczne – zgodnie z art. 16 ustawy z dnia 5 grudnia 2008r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi. Zgodnie z tymi procedurami usługa pod nazwą „przekłucie uszu i ciała – body piercing” powinna być wykonywana m. in. przy użyciu rękawiczek jednorazowych, kolczyków jednorazowych i tych wymogów przy wykonywaniu zabiegu u powódki nie zachowano (por. pismo (...) k. 80). Takie ustalenie potwierdził też biegły, wskazując że zabieg przekłucia pępka wykonano bez użycia rękawic jednorazowych oraz nie wysterylizowano kolczyka (por. opinia – k. 128-131). Szczególnie istotny z punktu widzenia reguł higienicznych był wymóg użycia sterylnego jednorazowego pierścionka, co potwierdziła

przecież pozwana w protokole kontroli przeprowadzonej przez (...), a czego nie mogła zastąpić czynność dezynfekcji w specjalnym płynie, która oczywiście nie jest tym samym co użycie pierścionka jednorazowego, poddanego procesowi sterylizacji.

W ocenie Sądu Okręgowego oczywistym było w takim razie, że podczas wykonywania zabiegu doszło do naruszenia procedur higienicznych, a przecież zostały one wprowadzone w zakładzie właśnie w celu zapobiegania powstawaniu zakażeń u ludzi. Oczywiście stwierdzony u powódki stan zakażenia gronkowcem złocistym mógł być skutkiem tak złamania tych procedur, jak i do infekcji mogło dojść później na skutek niewłaściwej pielęgnacji miejsca przekłucia, penetracji drobnoustroju z odzieży, czy dotykania palcami przekłutego pępka (tak też biegły w przedłożonej opinii). Sąd pierwszej instancji uznał, że taka warunkowa opinia biegłego prowadziła do oddalenia powództwa, gdyż powódka nie udowodniła, że zarażenie nastąpiło podczas zabiegu z dnia 2 września 2011r. oraz związku przyczynowego pomiędzy zarażeniem a zachowaniem pozwanej w postaci niezakożenia jednorazowych rękawiczek.

Zdaniem Sądu Okręgowego taka ocena narusza wskazywane w apelacji przepisy art. 6 k. i 361 § 1 k.c. dotyczące rozkładu ciężaru dowodu w procesie cywilnym i adekwatnego związku przyczynowego jako przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej. Po pierwsze, jak trafnie zarzucono w apelacji, przedstawiając rozważania w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd I instancji pominął istotną okoliczność niezachowania przez pozwaną wymogu założenia do pępka jednorazowego (sterylnego) kolczyka i wykorzystania do zabiegu pierścionka przyniesionego przez powódkę, który został poddany jedynie zabiegowi dezynfekcji. Po drugie, pozwana wykonując zgodnie z obowiązującymi procedurami zabieg piercingu zobowiązana była do dołożenia należytej staranności w celu ochrony przed niebezpieczeństwem zakażenia gronkowcem. Skoro takiej staranności nie dochowała, to wymaganie od powódki w tych okolicznościach wykazania bezpośredniego i pewnego związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem zwiększającym ryzyko zakażenia a zakażeniem powodowałoby trudności niedające się w praktyce pokonać (również z uwagi na stan wiedzy medycznej, która nie jest w stanie określić ściśle tak momentu, jak i przyczyny zakażenia gronkowcem). W związku z tym od szeregu lat w orzecznictwie sądowym odstępuje się od tego wymagania i wskazuje się, że w sytuacjach wykonywania zabiegów związanych z naruszeniem ciągłości tkanek wystarczy poprzestanie na ustaleniu wysokiego stopnia prawdopodobieństwa zakażenia, uznając istnienie związku przyczynowego z dostateczną dozą prawdopodobieństwa (tak trafnie Sąd Najwyższy w orzeczeniach: z dnia 17 czerwca 1969r., II CR 165/69, OSPiKA 1969, nr 7-8, poz. 155, z dnia 17 maja 2007r., III CSK 429/06, LEX nr 274129). Fakt domniemany, zgodnie z art. 231 k.p.c., nie wymaga dowodu, gdyż twierdzenia i dowodzenia wymagają fakty składające się na podstawę faktyczną domniemania, które należy oceniać w zgodzie z zasadami logiki i doświadczeni życiowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014r., I CSK 519/13, LEX nr 1537259). W przedmiotowej sprawie ustalono fakty (brak rękawic ochronnych i pierścionka jednorazowego) pozwalające na postawienie wniosku, że zabieg wykonano z naruszeniem istotnych zasad obowiązującej w zakładzie procedury higienicznej i dlatego w ocenie Sądu Okręgowego zasadna była ocena, że stopień prawdopodobieństwa związku przyczynowego między tymi faktami a stwierdzonym u powódki zakażeniem gronkowcem złocistym jest zarazem tak duży, iż należało przyjąć, że powódka wywiązała się z obowiązku spoczywającego na niej ciężaru dowodu – art. 6 k.c.

W tym stanie, co do zasady, apelacja powódki okazała się zasadna. Przystępując do oceny wysokości dochodzonego świadczenia należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Jak trafnie wskazał Sąd I instancji przedmiotowe zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień poszkodowanego. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego. Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a m.in. również wiek poszkodowanego i czas trwania jego cierpień. Pojęcie sumy odpowiedniej jest pojęciem nieostrym i każdorazowo to sąd musi dokonać takiej oceny w oparciu o poczynione w sprawie ustalenia i przyznać świadczenie, które zrekompensuje doznaną krzywdę i jednocześnie nie będzie stanowiło źródła bezpodstawnego wzbogacenia. W tym zakresie Sąd wziął więc pod uwagę młody wiek powódki, długi okres cierpień

związanych z zakażeniem gronkowcem, konieczność przeprowadzenia zabiegu usunięcia kolczyka z pępka, związany z tym pobyt w szpitalu, wreszcie ogólne skutki zakażenia gronkowcem złocistym dla zdrowia i dalszego życia powódki. Nie bez znaczenia dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia miało ustalenie opinii biegłego o doznaniu przez powódkę uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5%. Kierując się tymi przesłankami Sąd uznał, że odpowiednią sumą zadośćuczynienia będzie kwota 10.000 zł, która stanowi należyłą rekompensatę doznanej krzywdy i nie jest nadmierna z punktu widzenia panujących stosunków społecznych.

W tym stanie, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmieniono zaskarżony wyrok i zasądzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 10.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 listopada 2011r. i oddalono powództwo w pozostałej części (pkt 1 a wyroku). Odsetki zasądzono, zgodnie z art. 481 § 1 k.c., od następnego dnia od wezwania do zapłaty – pozwana w piśmie z dnia 25 listopada 2011r., przyznała że pismo z propozycją zapłaty kwoty 10.000 zł otrzymała w dniu 23 listopada 2011r. W punktach 1 b i 1 c zasądzono od pozwanej i od Skarbu Państwa kwoty po 1.476 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu (wynagrodzenie pełnomocnika – 2.440 zł + VAT = 2.952 zł). O nieuiszczonych kosztach sądowych za pierwszą instancję (pkt 1 d i 1 e) postanowiono na mocy art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W pozostałym zakresie apelację powódki jako niezasadną oddalono na mocy art. 385 k.p.c. (pkt 2 wyroku). Odnośnie postanowienia o kosztach procesu za drugą instancję (pkt 3 i 4), to powódka uiściła opłatę 200 zł od apelacji i skoro wygrała sprawę w 50%, to pozwana zobowiązana jest do zwrotu 100 zł. Ponadto pozwana powinna jej zwrócić połowę kosztów wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu, czyli kwotę 738 zł (1.200 zł + VAT = 1.476 zł). Drugą część wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 738 zł obowiązuje jest ponieść Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Elblągu, gdyż w takiej części powództwo uległo oddaleniu. Wreszcie, o kosztach sądowych za drugą instancję (pkt 5 i 6) postanowiono na mocy art. 113 ust. 1 i 2 powoływanej wyżej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.